

El Tridu Pasqual

Dij, 1/04/2021 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 31 de març 2021

Estimats germans i germanes, bon dia!

Ja immersos en el clima espiritual de la [Setmana Santa](#), som a la vigília del Tridu pasqual. De demà a diumenge viurem els dies centrals de l'Any litúrgic, celebrant el misteri de la Passió, de la Mort i de la Resurrecció del Senyor. I aquest misteri el vivim cada vegada que celebrem l'Eucaristia. Quan anem a Missa, no anem només a pregar, no: anem a renovar, a fer-lo una altra vegada, aquest misteri, el misteri pasqual. Això és important, no ho oblidem. És com si nosaltres anéssim al Calvari - és el mateix - per renovar, a tornar a fer el misteri pasqual.

El vespre del *Dijous Sant*, entrant en el Tridu pasqual, reviuem la [Missa que s'anomena in Coena Domini](#), és a dir la Missa on es commemora l'Últim Sopar, el que va passar en aquell moment. És el vespre en què Crist ha deixat als seus deixebles el testament del seu amor en l'Eucaristia, però no com un record, sinó com a memorial, com la seva presència perenne. Cada vegada que es celebra l'Eucaristia, com deia al principi, es renova aquest misteri de la redempció. En aquest Sagrament, Jesús ha substituït la víctima sacrificada - l'anyell pasqual - per si mateix: el seu Cos i la seva Sang ens donen la salvació de l'esclavitud del pecat i de la mort. La salvació de cada esclavitud és present. És el vespre en què Ell ens demana que ens estimem fent-nos servidors els uns dels altres, com ho va fer Ell rentant els peus dels deixebles. Un gest que anticipa el sacrifici cruent en la creu. I, de fet, el Mestre i Senyor morirà el dia després per netejar no els peus, sinó els cors i tota la vida dels seus deixebles. Va ser una ofrena de servei a tots nosaltres, perquè amb aquell servei del seu sacrifici ens ha redimit a tots.

El *Divendres Sant* és dia de penitència, de dejuni i de pregària. A través dels textos de la Sagrada Escripura i les pregàries litúrgiques, ens reunirem al Calvari per

commemorar la [Passió i la Mort redemptora de Jesucrist](#). En la intensitat del ritu de l'Acció litúrgica se'ns presentarà la Creu per a adorar-la. Adorant la Creu, reviuem el camí de l'Anyell innocent immolat per la nostra salvació. Portarem a la ment i en el cor els patiments dels malalts, dels pobres, dels marginats d'aquest món; recordarem els "anyells immolats" víctimes innocents de les guerres, de les dictadures, de les violències quotidianes, dels avortaments... Davant la imatge del Déu crucificat portarem, en la pregària, els nombrosos, massa crucificats d'avui, que només d'Ell poden rebre el confort i el sentit del seu patiment. I avui n'hi ha tants: no oblidem els crucificats d'avui, que són la imatge de Jesús Crucificat, i en ells hi ha Jesús.

Des que Jesús va assumir les ferides de la humanitat i la mateixa mort, l'amor de Déu ha irrigat aquests deserts nostres, ha il·luminat aquestes tenebres nostres. Perquè el món està a les fosques. Fem una llista de totes les guerres que s'estan lliurant en aquest moment; de tots els infants que moren de fam; dels infants que no reben educació; dels pobles sencers destruïts per les guerres, pel terrorisme. Molta, molta gent que per sentir-se una mica millor necessita drogues, la indústria de la droga que mata... És una calamitat, és un desert! Hi ha petites "illes" del poble de Déu, tant cristianes com de qualsevol altra fe, que mantenen en el cor el desig de ser millors. Però enfrontem-nos amb la realitat: en aquest Calvari de mort, és Jesús que pateix en els seus deixebles. Durant el seu ministeri, el Fill de Déu havia vessat la vida a mans plenes, curant, perdonant, ressuscitant... Ara, a l'hora dels sacrifici suprem a la creu, completa l'obra que li ha confiat el Pare: entra en l'abisme del sofriment, entra en les calamitats d'aquest món, per redimir i transformar. I també per alliberar cadascun de nosaltres del poder de les tenebres, de la supèrbia, de la resistència a ser estimats per Déu. I això, només ho pot fer l'amor de Déu. Per les seves ferides hem estat guarits (cf. *1 Pt 2,24*), diu l'apòstol Pere, per la seva mort hem estat regenerats, tots nosaltres. I gràcies a Ell, abandonat a la creu, ningú no tornarà a estar sol en la foscor de la mort. Mai, Ell està sempre al costat: només necessites obrir el cor i deixar-te mirar per Ell.

El *Dissabte Sant* és el dia del silenci: hi ha un gran silenci a tota la Terra; un silenci viscut entre llàgrimes i desconcert dels primers deixebles, molestos per la ignominiosa mort de Jesús. Mentre el Verb calla, mentre la Vida és a la tomba, els qui havien esperat en Ell són sotmesos a una dura prova, se senten orfes, potser també orfes de Déu. Aquest dissabte és també el dia de Maria: ella també el viu plorant, però el seu cor és ple de fe, ple d'esperança, ple d'amor. La Mare de Jesús havia seguit el seu Fill al llarg de la via dolorosa i s'havia quedat al peu de la creu, amb l'ànima trasbalsada. Però quan tot sembla acabat, ella vetlla, vetlla amb expectació guardant l'esperança en la promesa de Déu que ressuscita els morts. Així, en l'hora més fosca del món, s'ha convertit en la Mare dels creients, Mare de l'Església i signe d'esperança. El seu testimoni i la seva intercessió ens donen forces quan el pes de la creu es fa massa pesat per a cadascun de nosaltres.

En la foscor del Dissabte sant esclataran l'alegria i la llum amb els ritus de la [Vetlla pasqual](#) i, a última hora del vespre, el cant festiu de l'*Al·leluia*. Serà la trobada amb fe en Crist ressuscitat i la joia pasqual que es perllongarà per a tots durant els cinquanta dies que seguiran, fins a la vinguda de l'Esperit Sant. El que va ser crucificat ha ressuscitat! Totes les preguntes i les incerteses, les vacil·lacions i les pors es dissipen amb aquesta revelació. El Ressuscitat ens dona la certesa que el bé triomfa sempre sobre el mal, que la vida venç sempre la mort i que el nostre objectiu no és baixar cada vegada més, de tristesa en tristesa, sinó aixecar-nos amunt. El Ressuscitat ens dona la certesa que Jesús té raó en tot: en

prometre'ns la vida més enllà de la mort i el perdó més enllà dels pecats. Els deixebles dubtaven, no creien. La primera a creure i veure va ser Maria Magdalena, va ser l'apòstol de la resurrecció que va anar a explicar que havia vist Jesús, que l'havia cridada pel seu nom. I després el van veure tots els deixebles. Però m'agradaria insistir en això: els guàrdies, els soldats, que eren al sepulcre per no deixar que vinguessin els deixebles i prenguessin el cos, el van veure: el van veure viu i ressuscitat. Els enemics el van veure, i després van fer veure que no l'havien vist. Per què? Perquè van cobrar. Heus aquí el veritable misteri del que Jesús va dir una vegada: "Hi ha dos senyors en el món, dos, només: dos. Déu i el diner. Qui serveix els diners està en contra de Déu". I aquí són els diners que han fet canviar la realitat. Havien vist la meravella de la resurrecció, però se'ls pagava per callar. Pensem en les moltes vegades que els homes i dones cristians han estat pagats per no reconèixer en la pràctica la resurrecció de Crist, i no han fet el que el Crist els ha demanat de fer, com a cristians.

Estimats germans i germanes, aquest any també viurem les celebracions pasquals en el context de la *pandèmia*. En moltes situacions de sofriment, especialment quan les pateixen persones, famílies i poblacions ja provades per la pobresa, calamitats o conflictes, la Creu de Crist és com un far que indica el port als vaixells que encara es troben a la costa en el mar tempestuós. La Creu de Crist és el signe de l'esperança que no decep; i ens diu que no es perd una llàgrima, ni tan sols un gemec en el pla de salvació de Déu. Demanem al Senyor que ens doni la gràcia de servir-lo i de reconèixer-lo i de no deixar-nos pagar per oblidar-lo.

Traducció: Josep M. Torrents